

som naar man skulde skride til at opføre et Fængsel i den gamle Stil. Det er muligt, at de Betænkeligheder, som f. Eks. Fængselsinspektør Goos og de andre Fængselsmænd kunne nære, saa vilde forsvinde.

I øvrigt vil jeg sige til den højtærede Minister, at jeg har ikke tænkt mig og mine Meningsfæller heller ikke, at der udelukkende skulde være Fanger fra Horsens Tugthus paa disse Kolonier. Jeg mener tværtimod, at Vridsløselille Strafanstalt rummer ikke saa faa, der netop kunde egne sig til dette Arbejde. Jeg kan nemlig ikke godkende — her er der en Modsætning mellem Justitsministeren, Fængselsinspektøren og Fængselsmændene paa den ene Side og mig og mine Meningsfæller paa den anden —, at den Straffuldbyrdelse, der finder Sted paa Vridsløselille, er egnet til at give Forbryderne tilbage til Samfundet fysisk stærke, aandelig kraftige og energiske nok til at kunne bryde sig en Vej uden at skulle begaa nye Forbrydelser. Jeg kan ikke godkende, at Vridsløselille Forbedringsanstalt virkelig er en Forbedringsanstalt. Jeg bryder Staven over denne Anstalt som et tidssvarende Fængsel. Desværre fik jeg ikke Lejlighed til at se Vridsløselille, da Udvalget var derude, men jeg har været der tidligere. Jeg har haft Lejlighed til at se, hvorledes det gaar til derude, og det Indtryk, man modtager ved at se Fangerne med Maske for Ansigtet, i Forbindelse med den Omstændighed, at de maa tilbringe undertiden Aar i Cellerne hele Dagen kun med den lille Afbrydelse, at de kunne komme ud i Gaarden, er, at det er en Straffuldbyrdelsesmaade, der snarere nedbryder de vedkommendes Evne til senere at kunne klare sig end bygger den op. Jeg er saa heldig — jeg er vel det eneste Medlem i denne Sal, der er det — i mit private Hjem at have haft en ung Person, der fra sit 16de til sit 20de Aar har siddet i Vridsløselille. Læreren henvendte sig til mig og bad mig tage mig af ham. Jeg maa sige, at jeg kendte den unge Mand, som var aandsvag, og som det ogsaa senere lykkedes at faa indlagt til Observation, fra tidligere Tid. Og denne unge Mand, som man afleverede til mig, da han havde siddet i Forbedringshuset, var et fuldkomment Vrag. Det var Synd at give ham ud til Friheden, som han kunde misbruge, og som kun kunde blive til Skade for ham selv og til Fordærv for Samfundet. Jeg maa sige, jeg stiller mig meget skeptisk overfor adskillige af de

Straffe, der ikendes Personer, der i mange Tilfælde ere mere eller mindre defekte eller aandsvage, med Hensyn til Virkningen af den Straffuldbyrdelsesmaade, der nu anvendes. Denne unge Mand var fra Landet, havde været knyttet til Landbruget, havde gravet og pløjet derude i Jorden. Hvis man i Stedet for at anbringe ham paa Vridsløselille i 4 Aar havde sendt ham over paa Adserbølgaard eller Lyng, vilde han være gaaet ud til Samfundet derfra i 20 Aars Alderen langt bedre udrustet til at blive et relativt nyttigt Menneske for Samfundet end nu. Og som denne unge Mand er der adskillige unge Forbrydere paa Vridsløselille, som man har dømt derind i Kraft af de bestaaende Love. Der er intet at sige dertil, Dommerne maa dømme i Henhold til de bestaaende Love. Jeg tvivler dog om, at vore Dommere, i alt Fald mange af dem, have Kendskab til de Institutioner, der virke saa godt rundt omkring, og som navnlig i de senere Aar have taget Arbejdet op for at rejse Forbryderne og give dem nogenlunde relativt nyttige tilbage til Samfundet. Det er min Overbevisning, at der paa Vridsløses Straffanstalt findes og ogsaa i en overskuelig Fremtid vil findes mange, for hvem det vilde være en Vælgerning, ligesom det vilde være en udmærket Foranstaltning for Samfundet, om man sendte dem til saadanne Kolonier. Man kan for mig kalde dem, som man vil. Jeg finder for øvrigt, at Udtrykket Kolonier eller Hjem er ganske fortrinligt. Alt hvad der kan tjene til at fjerne det afskrækkende ved at komme paa saadanne Steder, er udmærket, ikke mindst af Hensyn til de paarørende og under Hensyn til, at Personer, som have været saadanne Steder, have langt lettere ved at faa Arbejde, end naar de fremvise en Bog, af hvilken det fremgaar, at de have siddet 2—3—4 Aar paa Vridsløselille eller i Horsens Tugthus.

Hvis man tager alle vore Straffanstalter og alle de Personer, som findes der, vil man finde et tilstrækkeligt stort Antal, som egner sig til at gaa ud og blive opdraget, blive sat Skik paa og indenfor den Frihed, man kan give dem, opøvet i Disciplin. Og de Udgifter, Samfundet vil have saavel til at øge Bygningernes Antal som til deres Drift og til Personale, ville alligevel blive et betydeligt mindre Beløb end det, vi give ud til vore Straffanstalter, baade til Bygninger og til Drift. Det staar for mig saaledes, at hvis f. Eks. vi her i Rigsdagen, som jo alligevel til syvende